

Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 13 вересня - 19 вересня 2005 року № 37 (97)

На владному олімпі рейвах: у відставці Тимошенко зі своїм урядом, Порошенко, Третьяков, Зінченко... Один одного звинувачують у корупції , клановості, шахрайстві та популізмі... Така вона є - демократія павуків у банці.

Нікого не жаль. В усіх рильця в пушку – і за версту видно. І в нашоукраїнців, і в соціалістів, і в бютівців... Та вони й не дуже пручаються. От лише одна Тимошенко за німб хапається. Її виставили за двері, а вона – у вікно (телевізійне) і на всю Україну просльозилась: рятуйте непорочну, ображають!

Дивився на той спектакль одного актора ініскілечки не співчував вчорашній кумирці Майдану. Ні, серденько, це не тебе ображають – це ти образила націю, потоптавши чесноти й ідеали Майдану... І як майстерно, натхненно як виступала! Недаремно ж народний депутат Юрій Кармазін "розчулився" й депутатським зверненням попросив державних чиновників присвоїти п. Тимошенко почесне звання "Заслужений артист України" за продемонстровані нею на "Інтері" яскраві шоу-технології, вміння перевтілювати власні помилки у чужі...

А шоу справді вдалося: "наш уряд найуспішніший", "досягнення надзвичайні", "унікальний інвестиційний клімат", "прекрасна макроекономічна культура", "країна нормально розвивається"... Ну ось-ось потечуть молочні ріки в м'ясних берегах... А чому не течуть? – так оточення Президента недолуге. Вона – друга особа в державі – тут ні при чому. Вона, бач, "спасала країну" (чи не від м'яса, бензину, цукру?)... Це, мовляв, вона домоглася, що Україна ледь не обігнала Європу і США, бо мала в першому півріччі ріст економіки 4%, а США – 3.7%, ЄС – 1.7%, Польща – 1.2... (жаль, забула "спасителька " зарплати, пенсії та рівні соціального захисту населення порівняти). А головне, що, без неї, без Тимошенко, виявляється, Україна не має майбутнього. Так і сказала. А тому збирає вона під свої знамена люд і йде на вибори, щоб спасти і ощасливити Україну, сиріч і вас, і мене...

То що, гайда? Не знаю як кому, а мені, українському націоналістові, з нею не по дорозі. Для української нації, для українського народу вона не тільки не робила добра, а зневажала нас – зневажала нашу історію, нашу мову, наші традиції... До цього часу розмовляє суржиком, а дочку свою так і не навчила мові народу, яким хоче керувати. Та тільки за один її намір не визнавати вояків УПА і підпільників ОУН борцями за незалежну Україну, а піддати їх принизливій процедурі перевірки – а чи, бува, хтось з них не заплямив українську землю кров'ю її загарбника? – наш народ мав би її зневажити – раз і назавжди. Як чужинку за духом.

Хоч це дивно, але в офіційних біографіях Тимошенко, виставлених і на сайті уряду, і на її персональному сайті не згадується ні її національність, ні національність її батьків. Невже цурається? Українці гордяться своєю національністю, вписують її не те що в біографії, а навіть в паспорти, хоча це й заборонено. І батьків шанують понад усе, називають їх на "Ви", портрети їхні для нас, як образи! А Тимошенко чинить інакше. Не той менталітет. І напевно, мав рацію чільний представник українського єврейства А. Червоненко, назвавши її єврейкою по матері (Людмила Миколаївна Телегіна) і вірменкою по батькові (Володимир Абрамович Григян). Супроти генів запевнення, що "я до сотого коліна українка", – ніщо. Людям добре відомо, хто у нас знає свій родовід до сотого коліна...

Все це, можливо, і дрібнички. Але є речі, яких не оминеш, коли на терезах доля Вітчизни. Перегляньте програмні засади партії Тимошенко – ВО "Батьківщина". Там – великих слів велика сила і більш нічого. Про українську націю як автохтонів України навіть згадки немає. Для "Батьківщини" ми всі – лише будівельний матеріал (біомаса) для становлення "української політичної нації", яка має сповідувати не національні цінності, а "загальнолюдські й християнські" та ще й керуватимуть нею "губернатори"... Чий писок, як писав Іван Франко, звідти виглядає?

Щодо християнських цінностей, які сповідує пані Тимошенко, – це ще одна важлива тема. Коли ми, націоналісти, змагаємо за побудову в Україні Єдиної Православної Помісної Церкви, Юлія Володимирівна шанує чужий нам Московський Патріархат, який ще у 1997 році нагородив її своїм найвищим орденом "Святої Варвари Великомучениці". Цікаво, скільки за це їй довелося викласти на "олтар отечества чужого"? І чи чужого? Як відомо, свій капітал (авторитетний американський вчений і політолог З. Бзежинський його оцінює в 11 млрд. дол., а закордонна преса вважає її найбагатшою жінкою в Україні) вона нажила на російському газі та нафті. Не за красиві ж очі сприяв їй російський бомонд. І чи вся ця історія з переслідуванням Юлії Тимошенко російською Генпрокуратурою не є добре сплянованою операцією спецслужб? Адже "великомученицю" народ має жаліти... і віддати за неї свої голоси, побачивши в ній чергового спасителя. А ця "спасителька" отримала нещодавно, в грудні 2002 року, диплом члена і професора Академії безпеки і оборони Російської Федерації(?!)...

Чи з чистим сумлінням піде українець за лідером з таким антиукраїнським обличчям, прагненням якого є "красива і сильна Україна", але безлика і безнаціональна?

Та й чи можна покластися на людину, яка думку змінює, неначе свої французькі наряди? Нещодавно Тимошенко клялася у вірності Президенту, а тепер заявляє, що йде на вибори сама. Ще вчора вона була противницею конституційної реформи, а сьогодні – "за". Донедавна хизувалася помаранчевою стрічкою, як своїм єдиним оберегом, а на "Інтері" вже показала новий талісман – блакитну стрічку. Чи не подарунок Януковича? Для неї кольори цих стрічок – це кольори державного прапора. Тільки якої країни? Ми ж – не дальтоніки і знаємо кольори своєї держави. А ті, що пропонує Тимошенко, – не наші, і асоціюються вони з покійницею УРСР. І чи не тому під них поспішили стати колишні комсомольські вожаки, а за ними – перевертні та хапуги, космополіти та псевдодемократи – охочих безліч. Ось і екс-віце-прем'єр-міністр Микола Томенко вже там. Це той самий, що не дозволив виступити з головної сцени Майдану в грудні 2004 р. сину Романа Шухевича – Юрію. А згадав Томенка тому, що він на прес-конференції добалакався до нісенітниць: у всіх урядових бідах ледь не винен голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко, якого Ющенко призначив головою НАК "Нафтогаз України" проти волі Тимошенко. А оскільки все, що проти її волі – погано, то вони, бачте, образились і йдуть на вибори самостійно...

Отже, "Батьківщина" на чолі з Тимошенко стартувала і має надію здобути більшість у майбутньому парламенті. А чом би й ні. Її лідери знають і вміють багато, особливо дурити довірливих українців та лякати їх націоналізмом. Тільки б не прорахувалися, зробивши ставку на революційне фразерство а ля Роза Люксембург та штучну косичку а ля Леся Українка пані Тимошенко. Після Майдану народ наш вже став іншим, без підказок розгледить, що там з-під тої косички стирчить, розбереться, хто є хто і під чиї прапори ставати: чи під космополітичні барви Тимошенко, чи під червоно-чорні знамена Визвольних змагань безсмертної УПА, які успадкував Конгрес Українських Націоналістів і готовий ствердити гасло своїх героїчних попередників: "Здобудеш Українську державу або згинеш у боротьбі за неї". І я під цим гаслом підписуюсь.

Микола ГУК

МІНІСТР ОБОРОНИ КРОК ЗА КРОКОМ ЗРАДЖУЄ УКРАЇНУ!

Відкритий лист А. Гриценку

стор. 2

ПАВУТИННЯ „БРАТСТВА"

Всю свою продажність ця секта намагається прикрити псевдохристиянською ідеологією

стор. 3

АННА БАГРЯНА: "ЯКЩО Я ЗРАДЖУ УКРАЇНУ – Я ЗРАДЖУ СЕБЕ"

стор. 5

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

Державне визнання ОУН-УПА стане знаком перемоги української національної ідеї.

стор. 6

БЕЗСМЕРТНА ЛЕГЕНДА

Екскурсія Івано-Франківщиною навіяла радісні і водночас сумні думки.

стор. 8

ВАЖЛИВО

◈ Кадрові укази Президента

Віктор Ющенко підписав Указ про припинення повноважень Прем'єр-міністра України Ю. Тимошенко та відставку Кабінету Міністрів України. В.о. прем'єра призначено Ю. Єханурова. Іншим своїм Указом Президент звільнив П. Порошенка з посади Секретаря РНБОУ, О. Турчинова – з посади голови СБУ. Глава держави призначив О. Рибачука Державним секретарем України, І.Дріжчаного – головою Служби Безпеки України.

◈ Уряд Тимошенко не виправдав довіри населення

За результатами опитувань Інституту соцдосліджень та центру "Соціальний моніторинг", найбільшої критики зазнала цінова політика Кабміну. Його дії щодо недопущення зростання цін на продовольчі товари визнали вдалими лише 10% респондентів, невдалими – 83%. Відставка уряду, на думку соціологів, кризи не спричинить, бо відповідає суспільним настроям.

◈ Ющенко запросив до уряду всі фракції ВР, крім двох

Президент під час зустрічі з лідерами парламентських фракцій запропонував підключитися до формування нового уряду усім фракціям, крім СДПУ(о) та КПУ.

◈ Після Тимошенко Кабмін буде як за Ющенка

В.о. Прем'єр-міністра Ю. Єхануров планує розподілити функції в майбутньому уряді так, як це було за прем'єрства В. Ющенка. При формуванні його складу будуть враховуватися політичні погляди, але головним критерієм при розгляді кандидатур буде професіоналізм та дотримання принципу "реальне відділення влади від бізнесу".

◈ Бандитів більше не садитимуть у тюрми?

Усі учасники зустрічі Президента з лідерами фракцій, в.о. прем'єра і представниками правоохоронних органів підтримали ініціативу МВС про введення альтернативної економічної відповідальності за економічні злочини. У парламент буде внесено законопроект, який передбачатиме введення штрафу за заподіяння збитків державі.

◈ О. Івченко: Україна отримуватиме каспійську нафту

„НАК „Нафтогаз України" працює над придбанням родовищ у Казахстані й Туркменистані, де буде видобувати вже власну нафту", – повідомив голова правління НАК «Нафтогаз України» . Ми також плануємо купити декілька вже діючих компаній, які видобувають нафту в Казахстані, Туркменистані та Росії. Уже з наступного року Україна отримає перші тонни каспійської нафти, – зазначив О. Івченко.

◈ 16-разовий ріст боргів

За перше півріччя 2005 р. заборгованість з оплати праці працівників бюджетних установ зросла в 16,3 рази і на 1 липня становила 352,7 млн. грн.

◈ ООН применшує наслідки аварії на ЧАЕС

Так оцінили екологічні організації доповідь ООН, в якій йдеться про наслідки вибуху на ЧАЕС. За документом, від аварії постраждало значно менше людей, ніж вважалося раніше: безпосередньо від впливу радіації загинули лише 54 людини, і всього 4 тис. людей захворіли.

◈ До 115-ї річниці з дня народження Коновальця

Львівська ОДА, обласна рада, Національний університет ім. І. Франка, Історичний музей Львова разом з громадськими організаціями – Братством УПА, Товариством політв'язнів створили оргкомітет з відзначення 115-ї річниці з дня народження Євгена Коновальця – командира Осадного Корпусу Січових Стрільців в армії УНР, коменданта підпільної армії України – Української Військової Організації (УВО), творця Організації Українських Націоналістів.

◈ Російський голос

З боку Москви пролунали чергові звинувачення в "нелюбові" Києва до росіян. Цього разу нашій сусідці не сподобався намір України використовувати в судових установах державну мову.

◈ Президент Туркменистану приїде в жовтні

Сапармурат Ніязов переніс терміни свого візиту в Україну з вересня на жовтень. Про це повідомив голова правління НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко. За його словами, сторони, як і раніше, мають намір підписати довготермінову угоду про щорічне постачання не менш ніж 60 млрд. куб.м туркменського газу в Україну.

◈ Німеччина та Росія будуватимуть газопровід

Угоду про будівництво газопроводу по дну Балтійського моря, який оминатиме Україну і Польщу підписали в Берліні в присутності президента Росії В. Путіна та канцлера Німеччини Ґ. Шредера керівники німецьких концернів E.ON та BASF, а також російського "Газпрому". Довжина газопроводу перевищить 1200 км. Потужність – 20 млрд. куб. м газу на рік. Загальна вартість будівництва траси – близько 6 млрд. дол.

◈ Уведено в дію першу чергу нафтопроводу "Жулин-Надвірна"

Він приєднав нафтопереробний завод "Нафтохімік Прикарпаття" до трубопровідної системи України. Трубопроводом планують качати українську нафту з Долинського нафтогазового родовища, а також російську та каспійську нафту.

◈ Ракетний крейсер "Україна" продадуть

Міноборони вирішує, яким чином і кому продавати багатостраждальне судно, яке не можуть добудувати з 1992 р. Орієнтовна вартість крейсера – 600 млн. дол.

◈ Нові українські магнати

До рейтингу польського журналу „Wprost" – 100 найбагатших людей Центральної та Східної Європи за 2005 рік – потрапили семеро українських бізнесменів. На 95-й позиції секретар РНБО України П. Порошенко, капітал якого оцінено в 350 млн. дол.

◈ Депутати місцевих Рад недоторкані

Верховна Рада ухвалила Закон України „Про внесення змін до Закону України "Про статус депутатів місцевих рад", який передбачає попередню згоду відповідної місцевої ради на застосування щодо депутата запобіжних заходів у вигляді підписки про невиїзд або взяття під варту у зв'язку з розслідуванням кримінальної справи або заходів адміністративного стягнення.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ІГРИ «ПАТРІОТІВ»

450 ПРЕЗИДЕНТІВ

ПОРОДИТЬ КОНСТИТУЦІЙНА РЕФОРМА

У вересні парламент за ініціативи соціалістів та комуністів намагатиметься протягнути так звану конституційну реформу і врізати повноваження Президента. На мою думку, цього робити не слід.

Якщо хтось думає, що коли відібрати реальну владу у Президента, то в країні стане більше демократії, – він помиляється. Більше стане безладу і безвідповідальності, некерованості і непрогнозованості. Саме в такій каламутній водичці полюбляють ловити свою рибку нечисті на руку олігархи і „наші" лідери партії. Тому вони і підтримують так звану конституційну реформу. Це їхній єдиний шанс повернутися до влади. Насправді нема потреби змінювати Конституцію, потрібно змінити ставлення до неї. Важко назвати статтю Основного Закону, яка б не порушувалась колишнім режимом. Навчитись жити за нею – от проблема.

Україні потрібен Президент не з обрізаними і розтягнутими в різні боки повноваженнями, а наполегливий і свідомий мети, висунутої Міхновським ще сто років тому: „Україна – для українців!" Україна вже була для всіх: татарів, поляків, німців та інших „старших братів". Україна повинна бути для нас, а ми – для неї.

Сучасний стан держави, яку вибороли українські демократи, – сумна ілюстрація відходу від цього гасла. 13 років Україна стогнала під черговим окупантом, на цей раз внутрішнім: за Шевченком, гірше ляха свої діти її розпинали. Українська посткомуністична бандократія у формі фінансово-кримінальних кланів вела жорстоку боротьбу проти власного народу і державності за свої шкурні інтереси. Очевидно, що така влада нам була непотрібна. Влада, що не сприяла самореалізації особистості, перешкоджала волевиявленню народу, стала для нас проблемою, яка потребувала негайного вирішення. Зреформувати таку владу було неможливо – і сила народу зламала її.

Помаранчева революція врятувала Україну від остаточної загибелі. Чи потрібна нам демократія „єепнута", „єсенгівська" чи ще якась інакша, але не українська? Ні! Вона (демократія) – має бути засобом для утвердження національної Української держави (на зразок Польщі). Наша державна і національна ідентичність під загрозою до того часу, доки „український" соціаліст Мороз носиться зі своїм законопроектом про надання російській мові офіційного статусу, доки російські збройні сили безкарно і безперешкодно висаджують десант на українській території, доки вояки ОУН-УПА не визнані на державному рівні воюючою стороною як борці за волю України, доки нафтотрейдери та інші перекупники змовляються про необґрунтоване підвищення цін і т.д. і т.п.

В таких умовах будь-який колективний орган влади є неоперативним, а тому неефективним. Верховна Рада яскраво продемонструвала свою нездатність і небажання покращувати становище в державі під час голосування законів по СОТ. М. Томенко вважає, що в парламенті немає зараз партійних фракцій, а є фракції „цукрова", „м'ясна", „зернова" та інші, які дбають не за державу, не за народ, а за „інтереси виробника", що не мають нічого спільного з національними інтересами.

Рятівниками нації завжди виступали не парламенти, а лідери, здебільшого військові, вишколені в найкоротші строки мобілізуватися і мобілізувати інших на вирішення життєво важливих проблем у кризовій ситуації (Хмельницький, Пілсудський, Черчілль). В сучасних обставинах переважають економічні методи ведення війни, отож і стратег нам потрібен грамотний і здатний забезпечити економічне зростання держави, яке підніматиме добробут кожного громадянина і гарантуватиме Україні гідне місце в колі розвинутих європейських держав.

У Верховній Раді України, за словами спікера Литвина, – „450 президентів". Невже потрібно дати їм ще більше повноважень, щоб переконатися в недоцільності цього кроку. Лише один загальновизнаний народний Президент зможе витягнути Україну з безодні національної ганьби і приниження, економічних негараздів і соціальних катаклізмів, повернути українській нації Українську державу, її честь і славу.

Віктор ЧУБАТИЙ, член КУН,
м. Кременець

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ А. ГРИЦЕНКУ

МІНІСТР ОБОРОНИ ЗРАДИВ НЕ ТІЛЬКИ ІДЕЇ МАЙДАНУ, ВІН КРОК ЗА КРОКОМ ЗРАДЖУЄ УКРАЇНУ!

Пане міністре оборони України!

Під час останньої президентської виборчої кампанії в Україні кандидат у Президенти України В. Ющенко неодноразово підкреслював, що причина катастрофічного стану українського війська полягає в старій кримінально-олігархічній за своєю суттю владі. Нам, офіцерам Збройних сил України, постійно наголошувалося на тому, що з приходом нової влади стан справ у військовому середовищі докорінно зміниться. Разом із надійним захистом національних інтересів держави будуть захищені права військовослужбовців та членів їхніх сімей, армія нарешті очиститься від горе-начальників, які заплямували честь мундира корупцією, хабарництвом, знущанням з підлеглих тощо. Нам обіцяли зупинити необґрунтоване скорочення Збройних сил України, поновити на службі незаконно звільнених військовослужбовців, реабілітувати репресованих за старого режиму членів Спілки офіцерів України. Нам обіцяли покарати винних і відродити в суспільстві повагу до людини в погонах...

Влада змінилась. Ви очолили військове відомство. Однак ці та інші ганебні явища й далі буйно квітнуть в середовищі нашої скаліченої армії. Ваша недавня ініціатива скасувати інститут заступників з гуманітарних питань тільки посилила розчарування переважної більшості офіцерського складу ЗСУ в псевдореформаторському курсі очолюваного вами відомства. Минулого тижня Ви безапеляційно скоротили термін навчання офіцерів-слухачів з 4-х до 1 року, чим нанесли відчутної шкоди рівню їхньої підготовки.

Ви намагаєтесь знищити військово-навчальний потенціал України, відправляючи офіцерів вчитися за кордон. Завтра Ви плануєте викинути на вулицю близько 5 тисяч офіцерів-виховників. Чиї інтереси Ви лобіюєте? Як розуміти те, що посаду помічника МОУ посідає громадянин іншої країни – Д. Джоунз (В. Британія)?

Пане міністре оборони України! Ви зрадили не тільки ідеї Майдану, ви послідовно підриваєте обороноздатність держави!

Враховуючи те, що призначивший Вас Верховний Головнокомандувач ЗСУ не дає жодної оцінки Вашим діям, цю оцінку дам Вам я – ваш підлеглий. Ви не гідні займаної Вами посади, пане міністре! Я пропоную Вам негайно припинити антинаукові, антидержавні експерименти! Я пропоную Вам публічно вибачитись перед своїми підлеглими за відверті провали у Вашій роботі, поголитися і добровільно подати у відставку.

Ігор ПІГОЛЬ,
член СОУ, колишній
офіцер-виховник ЗСУ

нація і держава
13.09 – 19.09. 2005 р.

ПАВУТИННЯ „БРАТСТВА”

Історія християнства знає безліч всіляких єресей та сект, що паразитували і паразитують на теологічних тонкощах. Останнім часом з суто сектантською зарозумілістю заходилося збивати з пантелику молодих людей так зване „Братство”.

Навіть ганебний провал під час президентських виборів нічому не навчив “братчиків”. Заради своїх політиканських амбіцій вони не гребують нічим – навіть „опозиційним” блокуванням з неприхованими наймитами імперської Москви – прогресивними соціалістами Вітренко. Якомога більше насолити Віктору Ющенкові – ось їхня головна мета. Сьогодні в громадських місцях ними поширюється аркушик з інструкціями, як нам слід поводитися в своїй державі. Ненависть до помаранчевої революції диктує прихильникам провокаційної єресі курс на дестабілізацію ситуації в країні.

Як бачимо, “братчиків” страшенно не влаштовує європейський вибір України, бо він не влаштовує Росію. Всю свою продажність ця секта намагається прикрити псевдохристиянською ідеологією. Іншими словами, „Братство” (в якому насправді немає нічого братерського) розраховане на малограмотних, недалеких людей, яких зомбують за допомогою надуманих, шахрайських „дійств” та кількох провокаційних і теоретично неспроможних „принципів”, а точніше, нашвидкуруч сфабрикованих „афоризмів” на зразок: „бюрократичним відносинам ми протиставляємо принцип особистої вірності” (не слухай керівників школи чи фірми, а тільки пана провідника); „справедливість вища за кримінальний кодекс” (для нас закон України – не закон, бо ставимо вище за нього те, що назве справедливим наш каудильйо); „спосіб життя важливіший за напрямок руху” (для нас головне – потусуватися, побазікати, а що чекає завтра на Україну – яке це має значення?).

„Братство” – одна з тих „озонових дір”, потрапивши в які, наївні юнаки та дівчата стають слухняним знаряддям в руках спритних політиканів, котрі давно вже заслуговують на сувору кару за свою демагогічну, антиукраїнську діяльність. Молодь, очолювану антиукраїнцями, необхідно врятувати від політично-кримінальних манівців. Для такого рішучого кроку наша державна еліта мала б стати не „демократичною”, а націоналістичною, чому заважає задавнена українська хвороба – національний інфантилізм.

Василь ЗАЄЦЬ

ГЛУМ НАД НАЦІЄЮ

Харків (як і значна частина південно-східної України) і досі залишається совєтським заповідником. Сподівання на нову центральну та регіональну владу не виправдовуються. Скажімо, святкування цього року в Україні та Харкові «дня побєди» совєтських поневолювачів України над поневолювачами німецькими чітко показало, на яку світоглядну базу спирається «нова» влада.

Та ось ще один «празднік» – день так званого „освобождєнія” Харкова, а насправді – повернення до нашого рідного міста 23 серпня 1943 р. кривавого сталінського режиму і поновлення радянської окупації.

Харків був „освобождьон” від місцевої української інтелігенції ще в 30-х роках м. ст. А голодомор 1932-33 рр. – найжахливіший злочин проти людяності запроводила саме та влада, яка в 1943-44 рр. «освобождала» Україну загалом і Харків зокрема. Внаслідок «освобождєнія» Україна зазнала ще одного голодомору 1946-47 рр., продовження геноциду, складовою якого був лінгвоцид – винищення української мови. Саме тому в «освобождьонном» Харкові сьогодні рідного слова не почуєш.

Ще один вислід «освобождєнія» – знищення Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ). Совєтська влада «освободіла» регіон від Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ, яку очолювала видатна людина – митрополит Феофіл Булдовський, котрий загинув у совєтській тюрмі в січні 1944 р. Натомість місцеві храми заполонив створений Сталіним у вересні 1943 р. Московський патріархат, що був функціональною складового совєтського режиму. Український люд Харківщини був позбавлений свого духовного опертя – рідної Церкви, і не має його досі.

Однак місцева влада з маніакальною впертістю продовжує з року в рік відзначати зміну окупаційного гітлерівського режиму на ще жахливіший – совєтський.

Це є глумлінням над Україною, українською нацією, тими незліченними жертвами совєтського геноциду, які волають до нас, своїх нащадків, вимагаючи встановлення нарешті Правди та Історичної Справедливості. Від імені героїв Крут та Базару, вояків армії УНР, жертв голодоморів, від імені українських поетів, письменників, науковців, митців, інших діячів, від яких «освобождала» Харків окупаційна совєтська влада, від імені українських в’язнів, закатованих у совєтських тюрмах та концтаборах, від імені вояків ОУН-УПА вимагаємо від місцевої влади всіх рівнів – раз і назавжди припинити цей глум і знущання над українським народом, над українським Харковом.

Більшість мешканців регіону святкують 23 серпня за інерцією, тому є сенс нарешті дати можливість цим ошуканим людям розібратися в історії України та дати неупереджену оцінку „освобожденію”.

Відомо, що під час совєтсько-німецької війни на Харківщині діяла відповідна мережа ОУН – єдина сила, яка реально і дієво захищала інтереси української нації. Але що знають у Харкові про її діяльність? Місцеві, як правило, вбогі морально та інтелектуально, чужомовні засоби масової інформації (чи дезінформації?) про це не розповідають. А харків’яни мають знати, хто справді боронив їхні інтереси.

Найскладнішою в цьому сенсі є проблема ветеранів совєтської армії, вже літніх людей, більшість з яких і зараз щиро вірить в «освободітєльную» місію цієї армії, а, отже, й влади, інструментом якої вона була. Ми розуміємо цих людей, але історія послугується не емоціями, а науково доведеними фактами та висновками.

Не зважаючи на всі зусилля «освободітєлєй», у Харкові та регіоні мешкає багато людей, які все ж таки розмовляють рідною мовою, жодним чином не ідентифікують себе з СССР, Росією та з усім, що з ними пов’язане, відвідують нечисленні, вкрай бідні українські храми. Цим людям складно жити в російському мегаполісі, на який перетворили український Харків совєтські „освободітєлі”. На своїй рідній землі вони зазнають щоденного прямого або опосередкованого приниження, а то й утисків. Вони мовчать і не протестують вголос, можливо, не вірячи в перемогу справедливості та здорового глузду. Але скільки можна мовчати? Минуть лихі часи, і Національна Ідея, Український Націоналізм стануть визначальними моральними та політичними чинниками і в країні, і в Харкові. Перемога українського націоналізму – єдиної рятівної ідеї та сили для нашої Батьківщини – неминуча. І ми закликаємо харківську владу вже зараз рахуватися з таким напрямком розвитку нашого суспільства, спрямовуючи вектор своїх дій та вчинків у бік інтересів та віковічних прагнень Української Нації.

Слава Україні!

Богдан ДЯКІВ,
голова Харківської ОО КУН,
На світлині: дереворит
Ніла Хасевича

ВІДГУК

НЕ ПОШИРЮЙТЕ БАЛАМУТСТВА

“ Нація і Держава” – це на сьогодні єдина газета націоналістичного спрямування, тому ми, націоналісти, передплачуємо її, підтримуємо. Це наша газета. Але... Ось у числі 33-34 стаття “Доки не визнані герої ОУН-УПА, доти немає ще незалежної України”, підписана політв’язнями та репресованими зі Стрийщини, викликає деякі заперечення.

Шановні друзі зі Стрийщини, цитую ваші ж слова: “*Ми прагнемо якнайкращих відносин із російським народом. Свого часу прості росіяни допомогали багатьом з нас вижити, коли вивантажували нас із вагонів та лишали напризволище, на загибель в тайзі*”. Які ж вони, виходить, добренькі, ці росіяни... Розчулитися можна... Невже ви, політв’язні з Стрийщини, забули, що “валагодскій канвой шутіть нє любіт”? Чи, може, той конвой був з татарів чи з чеченців?.. А хто ж вас вивозив до Сибіру і висаджував у тайзі? Представники якого народу? Бо, по-вашому, не могли ж цього робити росіяни, вони ж добренькі. Притупленою стала ваша пам’ять, шановні побратими.

Та щоб вона у вас і зовсім не згасла, нагадаю слова нашого великого Провідника Степана Бандери: “Ми вважаємо російський народ за загарбника, тому не сміє бути притупленою гострота антиросійського фронту”. І далі: “Наша боротьба не тільки проти більшовизму, але проти російського імперіалізму, який є притаманний російському народові, в цілій історії і тепер. Російський народ, як і досі, буде нести той імперіалізм, робитиме все, щоб тримати Україну в поневоленні”. І ще: “Загарбницький імперіалізм незмінно несе і продовжує російський народ – наша боротьба є і буде боротьбою України проти Росії”. (Ст. Бандера „Перспективи української революції” (стор.166-167)).

А Ви прагнете “якнайкращих відносин з російським народом”... Не принижуйтеся, не плазуйте, друзі. Схаменіться.

Ви і зараз поїдьте в Москву і десь в тролейбусі чи в автобусі заговоріть між собою українською мовою – реакція не забариться (переконався на собі). Оце і є той народ, дружби якого ви так прагнете? Ще одне. Звідки ця статистика, що у Гітлера було 28 таборів для політв’язнів, а у Сталіна аж (!) 162?.. Щодо Гітлера, не буду сперечатися, бо в Україні не зустрічав жодного їхнього політтабора, може, й було їх 28. А ось у Сталіна, щоб ви знали, в одному лише Магаданському управлінні (Маглазі) їх було 22, в середньому у кожному утримувалося 2000-3000 в’язнів. А ще ж були управління Колимських: Заплага, Севлага, Чукотлага, Берлага і Центральні р-ни Колими – це тільки управління, які нараховували по декілька десятків таборів кожне. Та хіба лише Колима? А Норильські табори, а Воркутинські, а Казахстанські, Кемеровські, Мордовські... Нагадую – це лише управління, що мали в собі по декілька десятків таборів кожне. В одному лише Ангарлазі було понад 400 таборів. Автор цих рядків мав “щастя” гарувати у 409-му таборі управління Ангарлагу, в якому утримувалось до 1000 в’язнів, майже всі з Галичини і Волині. А ще ж поруч було управління Тайшетлагу... Та чи всі перерахуєш, а ви пишете – 162.

До свідомості молодого покоління українців потрібно доносити тільки правдиву інформацію про нашу минувшину, а не “поширювати баламутства”.

Д. КИРИЛЕНКО, м. Умань

ПОЗИЦІЯ

ДИНОЗАВРИ ІДУТЬ

З подивом стежу за накинутими нам дискусіями про доцільність реабілітації ОУН-УПА. Дивує й позиція нової влади, котра планує створити комісію з вивчення її діяльності. А ось про дослідження злочинної КПРС чомусь не йдеться.

На мою думку, ОУН-УПА не потребує визнання. По-перше, її ветерани давно визнані світом і ще в 50-ті роки прийняті до світового братства ветеранів II Світової війни. По-друге, хто, власне, має визнавати героїв безприкладної боротьби за Україну? Невже от парламентські шуфричі-суркіси-кравчуки, не гідні навіть вимовляти священну для кожного українця абревіатуру?

Думаю, краще було б розглянути питання про позбавлення всіх державних пільг ветеранів совєтської армії як вояків окупаційних військ, особливо ветеранів НКВС і бандоутворень червоних партизанів.

Надсилаю свого вірша з майбутньої третьої книги.

ПАРАД РЕПТИЛІЙ

Із реліктових темрянь,
з боліт мезозойської ери
виповзають погрітись,
хоч світло їх здавна ляка,
З двоязиким сичанням
загробного есесесеру,
Їм на черевах грає
медальок блискуча луска.
Динозаври під сонцем!
Гряде динозавряче іго.
Плавники кумачеві
і хромовий скрип підошов
На майдані, де снить
Заспиртована ящірка-ідол,
що всотав своїх жертв
Поколіннями міряну кров.
Їх ряди поріділи,
Хвости анемічно обвисли,
А в очицях все та ж –
мезозойських боліт каламуть.
На параді „защітніков”
Чортзна якої вітчизни
Динозаври ідуть!
Динозаври ідуть!

Сергій СУРМАЧ, лауреат
літературно-мистецької премії
ім. В. Симоненка, член
Кримської організації КУН

ПРО НАБОЛІЛЕ

БЕРІМО ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ДОЛЮ ДЕРЖАВИ НА СЕБЕ

Весь світ був свідком буремних і величних подій в жовтні-грудні 2004 р. в Україні. Світ говорить про спалах національної свідомості, апасіонарності нації, яка цілеспрямовано пригнічувалася авторитарно-злочинною владою. Велике бачиться здалеку, тому не хочеться поспішати з висновками. З іншого боку, боїшся загубити у вирі буденності ту первинну емоційну серцевину роздумів, без якої решта – ніщо.

Жодна людина, хіба що останній маргінал, не могла, та й не може залишатися байдужою до відчайдушного спротиву українського народу, що бажає порвати кайдани гноблення і вже показав силу єдності та непоборності. Питання в тому - чи надовго? Чи знову його не присплять, ознаки чого наяву.

Злочинна влада Кучми-Медведчука-Януковича і нижче по ієрархічній драбині: Засухи-Чопівського-Піщаного, і далі - до безхребетних лизоблюдів, яких насправді не так й багато, породила мільйони Гій Гонгадзе, В'ячеславів Чорноволів, Василів Стусів, Левків Лук'яненків, Леонідів Кльошів - людей, які готові боротися за вільну демократичну Україну, бо у них гаряче серце, святість у душах, мудрість у головах, сміливість і рішучість у діях. Відбулася кристалізація громадського суспільства. Народ піднявся з колін, щоб більше ніколи на них не ставати. Так хочеться думати.

Зараз вже відсутній той підйом емоцій і інтелекту, якими бурлив Майдан. Народ переміг, але перемогу треба було захистити. На місцях швидко підхопили гасла, зробили ротацію, попересідали з крісла в крісло і знову обвели народ навколо пальця. Згадаймо 90-ті роки, коли всі гекачепісти і партійно-номенклатурна наволоч швидко перефарбувалась і мімікрувала, взяли в руки жовто-сині прапори, вивчила гасла і завела народ в „зону", де кожен мав жити „по понятіях".

Перед нами стоїть завдання - усунути з органів влади всіх посадових осіб, винних у фальсифікаціях виборів і притягнути їх до відповідальності, домогтися відставки тих, хто проводив масові репресії та провокації під час виборів, організовував тиск на людей. В нову українську владу не повинні були увійти одіозні персони, а тільки кращі спеціалісти, наймудріші люди, патріоти, які готові віддати останнє заради народу, а не гребти під себе. Боротьба за ідеї не повинна перейти у боротьбу за портфелі. Треба вдихнути життя в усі сфери суспільства, спонукавши кожного його члена, хто вважає себе українцем, взяти на себе відповідальність за подальшу долю держави. Цим має бути закладений фундамент майбутньої відродженої і вільної України, що заживе за принципом справедливості, правди та любові.

Слава Україні!

Михайло ПІДБОРОЧИНСЬКИЙ, м. Сквира

ЗАБУДЬМО ПРО МОВЧАННЯ ЯГНЯТ

Знову наш народ упав у стан мовчання-сплячки: його дурять, а він мовчить, йому брешуть, він мовчить, ціни ростуть – мовчить…

Робота уряду – оркестр глухих! Кожен міністр виконує свою пропартійну піар-партію, тільки не українську: Юлія Володимирівна „знищує" вітчизняного товаровиробника, Баранівський ніби рятує; Зварич в міністерському кріслі кілька місяців читав нам лекції про американську систему освіти, за якою він не професор, але, адекватно в Україні, – „проффесор №2"; міністр МВД ловить злочинців через телебачення, Генпрокурор ніяк не може зустрітися з майором Мельниченком, а Томенко гордо носить почесне звання „віце-прем'єр з коментарів"...

А справи на покращання не йдуть – українська культурна революція не звершилася, книговидавництво ледь жевріє, український радіотелепростір накрито чужинським непотрібом, податкова реформа підприємцям тільки сниться, і т. д…

Кандидата в Президенти України В. Ющенка отруїли – глуха тиша – від СБУ, ГПУ, МВД і до самого Президента!

Можливо, Віктор Андрійович як зразковий християнин простив своїм ворогам, але, де ж тоді верховенство закону і де гарант верховенства закону в Україні?

Що вже й говорити про бюрократичний підхід „народної" влади до відновлення історичної справедливості щодо воїнів ОУН-УПА – борців, героїв і мучеників за незалежну Україну. Ющенко заставляє сивочолих ветеранів ОУН-УПА клянятись „советским освободителям" и миритися з ними. А Тимошенко забажала кожного перевірити! Литвин, той взагалі – „Соломон", заявив, що це питання ще не на часі...

Президент декларував, що всі призначення до нової влади будуть відбуватися за формулою трьох „П": патріотизм, порядність, професіоналізм! А що ж вийшло! Спрацювала стара кучмівська формула, тех трьох „П": протекціонізм, покумізм, перефарбізм.

А не за горами нові виборчі перегони. Можна тільки уявити, які „молочні ріки" потечуть Україною і виростуть нові „шоколадні гори" в агітаційних казочках партій, блоків і блочків! Вже відомо, що місце у виборчому списку до ВР буде продаватися за мільйони у.о.! От і куплять владу товстосуми, які зуміли „чесно" заробити за режиму Кучми і Кравчука. І що, знову правитиме „Товариство з обмеженою відповідальністю „Верховна Рада", ми знову біля розбитого корита танцюватимемо їхнє „7.40"?

А може, досить? Щоб до влади прийшли справжні патріоти України, а не всякі перефарбовані, треба забути про мовчання ягнят. Треба згадати про майдани.

Юрій ШЕПЕТЮК, член КУН

НА КІРОВОГРАДЩИНІ ЗАКОН – ДИШЛО

ЧЕРЕЗ КРУГОВУ ПОРУКУ КІРОВОГРАДСЬКИХ СУДДІВ ПРАВОЗАХИСНИК ВАЛЕНТИН ОЛІЙНИК ПОПАВ ЗА ГРАТИ

У Кіровограді відбуваються чудернацькі суди: незаконно зроблено мером Одеси пана Боделана, повернуто на робоче місце обласного прокурора Левицького, який допомагав фальсифікувати вибори, гальмується судова справа про підробку виборчих протоколів головою ТВК виборчого округу №100 Хільченком і його компанією…

Суть ще однієї справи, яка мала дивовижне закінчення, у тому, що працівник Державної льотної академії, член КУН Богдан Качанюк після переможних президентських виборів написав листа Прем'єр-міністру Ю.Тимошенко і голові облдержадміністрації Е. Зейналову з проханням перевірити роботу керівництва академії. У своєму листі Б. Качанюк підняв питання державної ваги: Ректор Рубець за 18 р. свого правління академією продав, здав на брухт 157 літаків ЯК-18Т, АН-24, АН-26, Л-410 – куди поділися кошти за них? Навчальний льотний план в 2002 р. виконано лише на 0,75%. Це означає, що академія не спроможна якісно навчати авіаційних спеціалістів, що авіакомпаніям України доведеться запрошувати на роботу пілотів та інженерів з-за кордону. Є зловживання з перерахунком грошей фірмі МАКБО за харчування курсантів. Відповідно до „Закону України про вищу освіту" керівник ВНЗ повинен вільно володіти державною мовою – Рубець українською не володіє, перешкоджає її введенню в академії. Напередодні президентських виборів він організовував зустрічі працівників і курсантів академії з нардепами І. Шаровим, М. Поплавським, В. Бойком, під час яких велася агітація за Януковича.

Чиновники облдержадміністрації відфутболили листа Качанюка ректору академії М. Рубцю, допомогли створити "комісію", яка швиденько перевірила роботу ректора і ніякої "скалки в оці" не знайшла. Ректор Рубець тут же вступив до партії ВО „Батьківщина"!

Окрилений таким результатом пан Рубець сходу вирішив провчити "зарвавшегося" і подав позов до суду "Про захист честі і гідності ректора ДЛАУ з відшкодуванням моральних збитків у сумі 100.000 грн."

Знаючи про "заслуги" пана Рубця перед Україною, громадськість Кіровограда стала на захист Качанюка. Почалися пікетування Льотної академії та суду Ленінського району.

Судові засідання вела молода суддя Ковтун. Позовну сторону захищав колишній суддя Кіровського району м. Кіровограда В. Ярошенко. Кочанюк спочатку захищав себе сам, але потім на громадських засадах його почав захищати правозахисник Валентин Олійник, який відразу аргументовано довів, що справа розглядається з суттєвими процедурними порушеннями. Свої клопотання обґрунтував конкретними нормами КПК України. Натомість Ярошенко на суді заявив, що правозахисник Олійник – психічно хвора людина і до нього треба застосувати психічну експертизу (рецедив "брежнєвщини"). Суддя на ці вислови ніяк не зреагувала і продовжила судовий процес, а наступного дня подала заяву про відставку. Позовна сторона, тобто М. Рубець, побачивши, що Олійник з Качанюком можуть цілком розворушити його осине гніздо, вирішив Олійника позбутися. 10 серпня суддя В. Драний провів суд-дишло і постановив:" В. І. Олійника визнати винним у вчиненні адміністративного правопорушення та накласти стягнення у вигляді адміністративного арешту строком 10 діб. Постанова оскарженню не підлягає".

Боротьба громадськості міста Кіровограда з кучмостанським судочинством триває.

Г. КОВАЛЬЧУК, голова секретаріату ОО КУН

P.S. Поки готувався цей допис, знову відбувся суд, який поновив на роботі В. І. Прилипко – начальника управління освіти і науки Кіровоградської ОДА – янучарку, яка звільнила під час виборчої кампанії 14 "помаранчевих" директорів шкіл. І що цікаво, суд постановив стягнути з ОДА на користь В. Прилипко 4672, 85 грн. за вимушений прогул та 5000 грн. моральної шкоди. Отакої!

ЛОО ВЛУЖ – 10 РОКІВ

СВЯТО УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА

10-літній ювілей відсвяткувала Львівська обласна організація Всеукраїнської Ліги Українських Жінок. Заходи відбулись у Львівському палаці мистецтв.

Ініціатором створення організації була голова КУН сл. п. Слава Стецько, а розбудовувала її активна учасниця Визвольних змагань, довголітній політв'язень Дарія Гусяк. Ліга постала завдяки невтомній і подвижницькій діяльності п. Дарії у 1995 році. З подиву гідною енергією й працездатністю Дарія Гусяк об'їздила всю Україну, піднімала українок на свідомий громадянський рух та створила місцеві організації ВЛУЖ у 22 областях, майже 10 літ була головою ВЛУЖ.

У програмі ювілейних заходів були: виставка світлин про діяльність Львівської ОО ВЛУЖ, виставка робіт народних майстринь – членів ЛОО ВЛУЖ (вишивка та народний одяг), презентація книги-довідника "Українська жінка у визвольній боротьбі 1940-1950 рр.", яку видала Ліга, широка урочиста частина й великий святковий концерт.

На святкування прибули не лише члени районних організацій Львівської Ліги, а й представниці інших обласних організацій: з Вінниці – Ольга Крива, з Рівного – Наталія Колос, з Тернополя – Лідія Шаварин, з Харкова – Людмила Гур'єва, з Києва – Раїса Резніченко та Наталія Осьмак.

Почалася святочна імпреза з Божого благословення. Всечесний отець Зиновій Хоркавий провів молитву за український народ.

Шанобливо привітали присутні ветеранок Львівської обласної організації: Богдану Пилипчук, Ярославу Заневчик, Віру Крокіс, Надію Мудру, Марію Гумовську, Ольгу Гладун, Михайлину Стецьків, Теклю Тихан, інших… Ці жінки пройшли довгий життєвий шлях, усипаний терням боротьби за щастя України. Усім їм вручала квіти майбутня лужанка, першокласниця Веронічка Купчик.

Ініціатори відзначення 10-літнього ювілею та ведучі урочистої частини – голова Львівської міської організації Лідія Купчик та її заступниця Іванна Корнецька розповіли про численні просвітницько-інформаційні й літературно-мистецькі заходи лужанок: презентації книг, конференції та круглі столи; про літні безоплатні табори для дітей; про кімнату-музей Катрусі Зарицької, який з ініціативи і під патронатом Ліги зорганізовано у СШ № 4; про відкриття пам'ятника героям, котрі полягли від рук совєтських окупантів у с. Сайків, що постав з ініціативи Ярослави Заневчик; про відкриття в с. Оброшин меморіальної таблиці на честь видатного педагога й науковця, громадського й політичного діяча Лева Шанковського, промотором чого була Юлія Островська; про міжрегіональні десятиденні курси пошиття українського народного одягу в м. Пустомити; про численні виставки робіт майстринь Ярослави Заневчик, Марії Калиняк, Марії Хамар, Ольги Пилипів та інших; про титанічні зусилля голови Львівської обласної Ліги Надії Кохалевич та її заступниці Мирослави Кушнір задля спорудження гідного меморіалу на місці захоронення жертв

тоталітарного совєтського режиму на полі №55 Янівського цвинтаря...

На ювілейному святі виступила невтомна й самовіддана упорядниця книги "Українська жінка у визвольній боротьбі 1940-1950 рр." Надія Мудра.

З перших днів свого існування Ліга Українських Жінок відчуває щиру підтримку з боку Конгресу Українських Націоналістів. Тож природно, що на своєму святі лужанки вітали чільників КУН В. Борейчука, С. Брацюня та Р. Дідуся.

Захоплено слухала переповнена зала виступи народного депутата України Михайла Косіва, незламного патріота Юрія Шухевича, доктора філологічних наук Любомира Сенника, поетесу Тетяну Домашенко, хор учителів музичної школи №8 "Барви", вокальне тріо "Сентимент", інших співаків, музикантів та декламаторів.

Воістину, розхлюпнулося свято – свято українського жіноцтва!

Віра ГАЛИЦЬКА, м. Львів

На світлині: Дарія Гусяк, легендарна зв'язкова Романа Шухевича, організатор ВЛУЖ

нація і держава
13.09 – 19.09. 2005 р.

АННА БАГРЯНА: "ЯКЩО Я ЗРАДЖУ УКРАЇНУ – Я ЗРАДЖУ СЕБЕ"

З БІОГРАФІЇ

Анна Багряна народилася 24 березня 1981 р. в м.Фастові. У 2004 р. закінчила Інститут філології Київського національного університету ім. Т. Шевченка. Авторка книжок: "Суцвіття слів", "Поміж бузкових снів", "Між богами і нами". Лауреат кількох літературних конкурсів. Авторка багатьох пісень, зокрема – "Малиновий дзвін", яка стала гімном чорнобильського фестивалю "Чорний біль" 2002 р. Член літературного об'єднання "Радосинь". Працює старшим редактором Всесвітньої Служби "Радіо Україна". Член НСПУ. Член КУН.

ПОЗИЦІЯ

– Аню, чи важко поєднувати творчість з політикою?

– Не важко, якщо маєш чіткі ідеологічні переконання і живеш цими переконаннями. Тобто, і в творчості, і в політиці, і взагалі в житті головне – бути щирим з самим собою. Колись я вважала, що людина мистецтва повинна бути вільною від будь-якої ідеології, що політикою мають займатися лише ті, хто перебуває при владі. Але тоді я була дуже молодою і мало що знала про державу, в якій живу. Робота на радіо в редакції політичних новин дуже швидко змінила мене. Тепер я переконана, що майбутнє України залежить, в першу чергу, від творчої інтелігенції. Це той моторчик, який приводить в рух увесь державний механізм, або, поетичніше кажучи, серце нації. І доки воно б'ється – нація жива. Так було в усі історичні епохи, особливо – в кризові для української державності часи.

– А що тебе привело до Конгресу Українських Націоналістів?

– Я подорослішала, і до мене прийшло усвідомлення того, що я можу зробити щось для відродження української національної держави, за яку боролися і вмирали мільйони славних українців, серед них було багато талановитих письменників. Власне, тому я прийшла в Конгрес і тепер уже не уявляю себе аполітичною. Дивитися мовчки, як в Україні нищиться все українське – це не для мене. Тому я теж готова боротися за утвердження національної ідеї. Поки що, на жаль, лише одна єдина партія має націоналістичну ідеологію. Це КУН. Отже, я не мала вибору.

– А як членство в КУН впливає на твою творчість?

– КУН – це частка мого теперішнього життя. Так само, як дім, журналістська робота, зустрічі з колегами у Спілці письменників. Я весь час у русі, мені постійно хочеться робити щось корисне для українців – для своєї нації. У Конгресі чудові друзі! Там є багато цікавих людей, які збагачують мене знаннями, передають мені потужний заряд енергії. Все це надихає на творчість, стимулює писати нові твори.

– А чи пишеш ти твори історичної тематики?

– Так. От, наприклад, недавно написала вірша, який так і називається "З історії" – про страхітливі сталінські часи. Такі твори, зазвичай, пишуться під впливом історичних книжок, навіть більше – спогадів тих, хто пережив усе те. Ці люди залишають між рядків свій біль.

– Тобто твоя поетична душа стає чутливою до чужого болю і так народжуються поезії?

– Не зовсім. Тут вступають в дію ще й мої життєві переконання, а також різні емоції, без яких творчість є неповноцінною. А окрім поезій, пишу есеї та нариси, у яких теж торкаюся історичних тем. Наприклад, есей "Зелений борщ" – про мою бабусю, яка пережила голодомор 32-33 рр. Вона мені усе те розповідала, коли я була маленькою. Але розповідала як велику таємницю, ніби боялася, щоб не почув хто сторонній.

– Твої діди під час Другої світової війни воювали в Червоній армії?

– Так. Я пам'ятаю свого діда Миколу, який мені розповідав про війну. Але я тоді була дитиною і не знала справжньої історії України. Та й дід мій, гадаю, не знав тієї правди. Як і мільйони інших українських хлопців, що стали жертвами тоталітарного чудовиська. Взагалі я родом з козацького краю, з Фастівщини, а точніше – з селища Борова. І один з моїх предків по материній лінії – отаман Кирсенко – був розстріляний більшовиками у 1920 році, тому що боровся за вільну Україну. Щоправда, довгий час цю історію в нашому селищі замовчували. Я написала легенду про сміливого отамана Кирсенка. І бачила, як люди плачуть, розчулені, коли слухають цю легенду. Не націоналісти, не члени Конгресу, а просто люди, які живуть в Україні і мають українські серця. Це приємно.

– Аню, яким ти бачиш своє майбутнє?

– Я не провидиця, тому не знаю, як далі складеться моє життя. Але точно знаю одне: своїм ідейним принципам я не поступлюся ніколи. Знаєте, яка найстрашніша зрада? Це коли зраджуєш самого себе. Якщо я зраджу себе, я зраджу Україну. І навпаки – коли зраджу українську національну ідею – зраджу себе. Це не пафос. Для мене – це дуже відповідально. Ну а плани на майбутнє такі – жити і творити. Я хочу писати великі прозові твори, можливо, навіть історичні, колись я обов'язково до цього дозрію.

– Ну і насамкінець, Аню, що б ти хотіла побажати читачам газети "Нація і держава"?

– Читачі нашої газети – українці і, можливо, найбільші патріоти України. Тому я побажаю їм лише одного – здоров'я і життєвих сил, аби здобути ту державу, про яку ми мріємо. А це неодмінно станеться.

Брав інтерв'ю
Юрій ШЕПЕТЮК

З ТВОРЧОГО ЗОШИТА

ЧУЖОМОВНИМ КИЯНАМ ПРИСВЯЧУЮ

Як зараження крові -
"Кто послєдній?"
"Кто пєрвий?"
Коли зраджують мову,
Не витримують нерви!
Хто ж вас виплекав, діти?
Та чийого ж ви роду,
Що навчились губити
Рідне слово для моди?
Не витримують нерви,
Не витримує серце!
Розсипається мерва,
Перемішана з перцем,
Коли чуєш усюди:
"Ізвєнітє", "входітє",
Бо не хочеться людям
Українського вжити –
Українського СЛОВА,
А не хліба чи пляшки.
Як зараження крові –
Небезпечно і тяжко –
У столиці держави
Розмовляють чужою.
Наче ж маємо право,
Ми ж таки – не ізгої,
І з корінням далеким,
Ще й арійського роду,
Від батьків, що нелегко
Здобували свободу,
То чому ж не вітання,
А "прівєтствія" чути?!
Де поділось кохання,
Цвіт барвінку і рути?
Чом не "перший", а "пєрвий",
Не "найкращий", а "лучший"?
Не витримують нерви...
Та невже неминуче?!..
Ні! Минеться, я знаю,
Адже це тимчасово,
Славний Київ засяє
В Українському Слові!
І не будуть по моді
Язики вивертати.
Годі, браття, нам, годі!
Наша пісня крилата
Хай летить по дібровах
І рознесить вітання!
Бо у нас, крім любові,
Є ще слово кохання.

* * *

Модно ставати мудрими,
вигідно бути відданими,
друже, не йди –
надурять,
гривеники – не мідні.
Міряй душею спалахи,
спалюй себе – до кісточки,
тільки не дай лукавим
хліба твого наїстися.

Ідоли теж підбрешуть.
Ідоли – швидкозмінні...
Кожен такий не вперше
падає не на коліна...

Жити б – до сивої старості,
тільки душа – з неспокоєм.
Друже, хай перетравиться
мудрість в чревах пророків.

КУН В ДІЇ

ВШАНУВАЛИ ВАСИЛЯ СТУСА. НЕ ВСІ...

За ініціативи Проводу Вінницької обласної організації КУН 4 вересня у Вінниці біля пам'ятника Василю Стусу відбувся мітинг-реквієм з нагоди 20-ї річниці з дня загибелі у радянському таборі Великого сина України Василя Стуса. Священиками УАПЦ та УГКЦ було відправлено панахиду за загиблим поетом, а представники політичних партій та громадських організацій Вінниччини поклали квіти до пам'ятника та вшанували хвилиною мовчання пам'ять борця з комуністичним режимом. Представники ж влади не вважали за потрібне вклонитися Поетові...

Віталій ГУСАР, голова Проводу Вінницької ОО КУН

НАЦІОНАЛІСТИ – В АВАНГАРДІ!

Багатотисячна Івано-Франківська обласна організація КУН – найавторитетніша на Прикарпатті. Із 13 РДА області кунівці головують в чотирьох, мають вагоме представництво в ОДА та радах різних рівнів. Про ці здобутки йшлося на звітно-виборній конференції організації, що відбулася минулої неділі. Новий провід знову довірено очолити народному депутату України Євгену Гірнику.

Матеріали конференції читайте в наступному числі "Н і Д".

Конгрес-інформ

На світлині: делегати конференції йдуть покладати квіти й вінки до пам'ятних дощок Євгену Коновальцю і Степану Бандері.

ЗВЕРНЕННЯ

ПРЕЗИДЕНТУ – НА КОНТРОЛЬ

Пане Президенте!

Луганська обласна організація КУН вкрай стурбована млявістю проведення перетворень в державі. Просимо Вас взяти під особистий контроль виконання наступних положень:

– використання державної мови у ВНЗ, армії, СБУ, міліції, держслужбовцями на всій території України;

– добудова крейсера «Україна»;

– вивід російських військових баз з території України;

– заборона в'їзду в Україну Лужкова, Затуліна та інших осіб, які офіційно паплюжать Українську державу та українців;

– притягнення до судової відповідальності усіх причетних до розкрадання майна та фальсифікації виборів 2004 р.;

– визнання УПА воюючою стороною у Другій світовій війні, а її ветеранів – борцями за волю і незалежність України;

– скасування статусу ветеранів бойових дій та учасників війни колишнім співробітникам каральних органів (НКВД, КДБ тощо);

– вимагання від Росії як правонаступниці СРСР відшкодування збитків, що їх понесла Україна у складі Союзу;

– створення спеціальної комісії з представників Прокуратури, Міністерства юстиції та СБУ з метою дослідження діяльності та заборони партій та організацій антиукраїнської спрямованості.

К. ФІЛІМОНЕНКО, голова Луганської ОО КУН
С. ДЗЬОБАК, голова секретаріату ЛОО КУН

НІ! – ВАНДАЛІЗМУ

ЗЛОЧИН ПРОТИ НАЦІЇ

4 вересня 2005 р. у м. Вінниці було вчинено черговий акт вандалізму над пам'ятником Січовим Стрільцям та воякам ОУН-УПА – барельєф Січовим Стрільцям було облито червоною фарбою. Цей дикунський вчинок нелюди скоїли уже вп'яте.

23 травня 2005 р., в день Героїв України, було розбито меморіальну дошку та пошкоджено гранітну плиту з написом „Воякам ОУН-УПА". Провід Вінницької ОО КУН одразу направив звернення до усіх силових структур області з вимогою знайти і покарати винних. До цього часу лише управління СБУ у Вінницькій області дало відповідь, що це не входить у коло його повноважень. Така реакція силових структур є черговим доказом того, що у цих структурах досі служать кучмісти-українофоби, які свідомо не розслідують подібні злочини.

Націоналісти Вінниччини звернулися до Президента з проханням посприяти у розслідуванні злочинів проти української нації.

Віталій ГУСАР, голова Вінницької ОО КУН

нація і держава
13.09 – 19.09. 2005 р.

ОГЛЯД ЛИСТІВ

БЛАЖЕННИЙ МУЖ НА ЛУКАВУ НЕ СТУПАЄ РАДУ!

Помаранчева революція повалила кучмівський режим, але наслідки його панування не так легко подолати. Кучмісти і сьогодні не без успіху орудують у Верховній Раді. Недаремно Йосип Мацькович з Ужгорода зауважує: „Влада нова, а стиль старий".

Триває й мовна російська окупація України, на що скаржиться голова Богодухівського МО КУН (Харківщина) Леонід Карнаух: "Не співає українських пісень село, не до співу і в місті, а в ефірі тільки й чути російську попсу та тюремний сленг".

Друг Леонід пишається, що богодухівські кунівці власним прикладом, словом і ділом довели свою відданість ідеалам Української держави. І не їхня провина, що вони не при владі, але вибороли право на те, щоб в центрі Богодухова разом з синьо-жовтим державним прапором України майоріли помаранчевий прапор Президента України Віктора Ющенка і червоно-чорний прапор КУН-УПА. Тутешні кунівці мають намір через гучномовець дарувати людям українські пісенні шедеври, але не так легко на Харківщині придбати аудіокасети чи диски з записами Гімну України, українських козацьких пісень, пісень Січових стрільців та вояків УПА, репертуару квартету „Гетьман".

Чому наша козацька мова і сьогодні не звучить на повен голос на козацькій землі Запоріжжя? Чому і сьогоднішня міська влада дивиться на українців, як на бидло? – такі обурені запитання ставить Василь Ненченко перед Віктором Ющенком і сам на них відповідає: вся біда в недолугості команди, яку сформував Президент. Порівнюючи вчорашнього і сьогоднішнього міністрів юстиції, автор листа бачить між ними різницю хіба в тому, що останній не має юридичної освіти.

Від імені свідомих громадян Запоріжжя Василь Ненченко, який під час виборів був спостерігачем від Віктора Ющенка, звертається до Президента з такими словами: „Невже Ви за своїми поїздками за кордон не бачите, що твориться в державі? Як так можна: Ви ж чесна людина, але всі Ваші передвиборні обіцянки забуті, команда ліберальничає з людьми, які учора чинили зло. Зовсім недавно ми стояли на Майдані, вигукуючи разом з Вами: „Разом нас багато! Нас не подолати!", а сьогодні і в міліції, і в прокуратурі, і в Секретаріаті Президента – люди Кучми, Януковича, Медведчука."

Організаційні прорахунки і тяжкі помилки Віктора Ющенка були запрограмовані від початку, – вважає В. Ненченко.

Широко відкривши двері до владних кабінетів перед своїми вчорашніми (та й сьогоднішніми) ворогами, Президент, по суті, відвернувся від своїх найвірніших союзників – націоналістів. Недаремно він і досі нічого не зробив для того, щоб віддати належне справжнім героям України – борцям ОУН-УПА. Зрадницька політика Президента викликає обурення українського народу, що засвідчує наша редакційна пошта.

Іван Кассала (м. Камінь-Каширський Волинської області) нагадує: „Весь світ знає, що ОУН під керівництвом Степана Бандери проголосила 30 червня 1941 року Акт відновлення Української держави... Українська Повстанська Армія воювала і з Німеччиною, і з Росією. Нашим воякам ніхто не постачав гармат, танків, літаків, бомб, автоматів. Українці добували зброю у боях з ворогами. Вояки УПА повинні отримати всі права учасників війни. Це – герої України!"

Такої ж думки Василь Шпилька (с. Мехедівка Харківської області), Теодор Варава (м. Червоноград Львівської області) та багато інших наших дописувачів.

Члени Волинської районної станиці Всеукраїнського Братства ОУН-УПА надіслали до редакції Звернення на ім'я Президента України Віктора Ющенка, яке починається такими словами: „Український народ дав вам кермо незалежної України, за яку послідовно і жертовно зі зброєю в руках боролась ОУН-УПА з усіма загарбниками і окупантами".

Від імені патріотів України автори звернення ставлять вимоги:

„1. Ініціювати відновлення роботи спеціальної комісії Верховної Ради і розгляду на найближчому пленарному засіданні сесії Верховної Ради України законопроекту про визнання ОУН та УПА воюючою стороною у Другій світовій війні" (автори законопроектів: першого – Слава Стецько, другого – Кендзьор-Костенюк, третього Івченко-Гірник).

2. Визнати ОУН-УПА воюючою стороною згідно з Гаазькою конвенцією.

3. Ветеранам ОУН-УПА надати всі соціальні гарантії і пільги як учасникам бойових дій.

4. Забезпечити всебічне вивчення і об'єктивне висвітлення історії боротьби ОУН-УПА на рівні державних наукових установ та широку публікацію архівних документів, що стосуються ОУН-УПА.

В листі Дмитра Підгірного (с. Синьків Тернопільської області) піднімається болюча проблема виховання молоді в дусі любові до своєї Батьківщини і своєї мови: "Молода людина має бути націоналістом, гідним спадкоємцем своїх дідів і батьків, які не шкодували ні сил, ні життя, проливали свою кров, клали голови свої на вівтар свободи неньки України. У сяйві помаранчевої революції ми з Божою поміччю обрали народного Президента, і справи підуть на краще".

Віра у світле майбутнє гріє сьогодні серця українців. І щоб ця віра змогла зрушити з місця гори, треба, аби Президент України рішуче став на бік Правди, услід за Тарасом Шевченком взяв за правило слова:

Блаженний муж на лукаву
Не ступає раду!

Василь ЗАЄЦЬ

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

ПРЕС-РЕЛІЗ СЕКРЕТАРІАТУ ГРОМАДСЬКОЇ КОМІСІЇ УКРАЇНИ „АРМІЯ БЕЗСМЕРТНИХ"

8 вересня 2005 р. в м. Києві відбулось засідання секретаріату Громадської комісії України "Армія безсмертних".

В ньому взяли участь: О. Васкул – член президії комісії, голова Київського Крайового Братства ОУН-УПА; В. Підіпригора – координатор секретаріату; С. Брацюнь – член президії комісії, голова секретаріату КУН; О. Сахацький – координатор в Київській області, заст. голови Київської ОО КУН; Т. Усатенко – координатор секретаріату у м. Києві; І. Лісодід – голова секретаріату СОУ; Є. Лупаков – голова Київської МО СОУ; П. Процик – координатор секретаріату, уповноважений представник НРУ; М. Сопівник – уповноважений представник МА „Козацтво"; Т. Дячук – голова Білоцерківської станиці ОУН-УПА; В. Якут – уповноважений представник Конотопського козацького куреня; В. Сайко – радник проводу Братства ОУН-УПА; О. Резніченко – уповноважений представник МНК; Є. Герасименко – уповноважений представник УНТП; В. Шевченко – редактор газети „Націоналістичний кур'єр"; К. Пащенко – уповноважений представник Товариства „Знання"; В. Радченко і В. Данилейко – від СОУ; В. Капітаненко – представник громадського об'єднання „Слов'янський союз княжа держава".

Секретаріат комісії розглянув стан збору підписів за державне визнання учасників ОУН-УПА борцями за державну незалежність України. Було констатовано, що до збору підписів задіяно організаційні мережі Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, Київського Крайового Братства ОУН-УПА, Конгресу Українських Націоналістів, Спілки офіцерів України, Народного Руху України, Всеукраїнського об'єднання ветеранів Другої світової війни. До збору підписів приєдналися сотні добровільних помічників, справжніх патріотів України, кому небайдужа наша історія.

Секретаріатом погоджено план спільних дій учасників комісії на вересень ц.р. Заплановано проведення прес-конференцій та виступів представників комісії в ЗМІ. Створено оргкомітет з відзначення 63-ї річниці створення УПА в м. Києві та Київській області. Також комісія вважає за необхідне відзначити на державному рівні визначні події та пам'ятні дати з історії національно-визвольних змагань на терені України. Найближчою такою датою є день вшанування пам'яті Героїв Базару.

Секретаріатом комісії позитивно відзначено дії інших національно-патріотичних сил (УНП, СКУ та ін.), спрямовані на вирішення проблеми визнання ОУН-УПА.

На засіданні комісії обговорено також інформацію про дії ворожих українству сил (КПУ, ПСПУ, „Союз", „Держава"), які протидіють визнанню ОУН-УПА. Останнім таким фактом був антидержавний за змістом і українофобський за спрямуванням виступ П. Симоненка у ВР. Вороги української незалежності добре розуміють – державне визнання ОУН-УПА стане знаком перемоги української національної ідеї і їхньою поразкою.

Секретаріат визнав роботу комісії „Армія безсмертних" в серпні ц.р. задовільною.

Конгрес–інформ

НАМЕТНА КРАЇНА

ПРОГУЛЯНКА ПОСТРЕВОЛЮЦІЙНИМ КИЄВОМ

Давно відгриміли святкові залпи помаранчевої революції, а революційна романтика в наших громадян не зникає й понині. В цьому я мав змогу пересвідчитись, прогулюючись одного гарного літнього дня центральними вулицями Києва.

Біля столичної мерії побачив кілька наметів. Тут же рядочком стоять молоді активісти партії "Нова генерація", які за допомогою гучномовця намагаються привернути до себе увагу. Серед вимог – припинення незаконної забудови Києва, відставка Коваленка. Перехожим роздаються листівки, написані чомусь російською мовою. Не затримуючись, прямую далі. На Майдані Незалежності мою увагу привернули кілька людей у вишиванках, котрі сиділи прямо на східцях Майдану. Спершу подумалось: певно, люди сіли відпочити дорогою до фольклорного фестивалю "Країна мрій". Але, придивившись до них пильніше, помітив почеплені біля ліктів стрічки із написом "Голодую". Ці люди виявилися запорізькими волхвами неоязичницької громади РУН-Віра. Своїм голодуванням намагаються спонукати владу скасувати рішення про будівництво мосту через Хортицю.

Моя прогулянка триває. Дійшовши до Верховної Ради, в стінах якої саме проходила чергова сесія, побачив неподалік кілька наметів. В них зручно розмістились одесити та кримчани. Приїхали вони на мальовничі київські пагорби не задля відпочинку, а вимагати звільнення своїх міських голів. Що ж, воістину ми – наметна нація. Цілком можливо, наступні кандидати в Президенти серед численних передвиборчих обіцянок змушені будуть висунути гасло "Кожному українцю – по намету".

Неподалік Арсенальної площі мав змогу побачити автобус з написом "Братство" – за красиву Україну". Цікаво, яка вона – ця красива Україна в уявленні братчиків Корчинського? Можливо, схожа на агресивну російську музику, що нахабно дерлася до вух українців із вищезгаданого автобуса?

Та найцікавіше мене очікувало на самій Арсенальній площі. Купка старенських комуністок згуртувалась навколо столика з табличкою "Сбор подписей против реабилитации ОУН-УПА." Не втримався – підійшов і ніби жартома спитав: "І не соромно вам збирати ці підписи?" Реакція була миттєвою. Беззуба бабуся вмить кинулась обороняти "родіну". "Іді, іді атсюда", – махаючи руками, закричала вона. Я намагався заспокоїти палку революціонерку, промовивши: "Навіщо розпалювати в країні ворожнечу? Тим паче, численні документи та історичні дослідження довели, що бійці УПА захищали рідну землю." "Так гаварят брехливіє історікі! Ми за вас воєвалі!" – почулося у відповідь.

Далі з цими одурманеними радянською ідеологією літніми людьми не було про що говорити. Натомість до мене підійшов хлопець і, тицьнувши до рук листівку, промовив: «Запрошую вас на завтрашній антикомуністичний мітинг. Побачите, завтра їх тут не буде».

І справді, наступного дня комуністів на площі не було. Напевно, ліві сили потерпіли чергову поразку. Або ж відклали «смелый бой за власть Советов» до кращих часів.

Дмитро ЩЕРБИНА

“РАННІ СЛОВ’ЯНИ” ГРИГОРІЯ ВАСИЛЕНКА

Минуле завжди знайде високу душу, щоб відродитися в ній

Григорій Василенко

Розглянемо по черзі наведені приклади:

– наукових досліджень астрономів стосовно ототожнення кромлехів з прадавніми обсерваторіями не проводилось, але звичай будувати сільську українську хату з глухою північною стороною і з дверима по центру південної сторони зберігся до нашого часу. Східне вікно відповідало точці сходу сонця днів рівнодення, сонце вхідних дверей показувало 12-ту годину дня, опівночі в отворі цих дверей видно сузір’я, в якому цього місяця перебуває сонце і т.і. Тобто хата була і сонячним годинником, і покажчиком пори року, і маленькою обсерваторією, яка дозволяла землеробу передбачати погоду;

– про письмо докириличної доби матеріальних свідчень теж небагато і до того ж українофоби стверджують, що вони належать не протоукраїнцям. Ґрунтовну відповідь на це має дати палеонтологічна лінгвістика. Але деякі лінгвістичні знахідки ми чуємо майже щодня. Наприклад: „зарубай собі на носі”, „зубр” (людина, яка багато знає; не плутати із назвою тварини зубр, хоча в повісті Івана Франка „Захар Беркут” назва цієї тварини пишеться „жубр”, хто і з якою метою зробив цю підміну слів – поки що невідомо); „ні в зуб” – так говорять, якщо нічого не зрозуміли із почутого чи прочитаного. А „зуби” – це клинописні написи на дощечках, які називалися „носа”. Вирізувати клинописи на таких дощечках і означало – „зарубати собі на носі”, а „зубр” – це той, хто вмів читати по цих „зубах”. Отже, клинописні зарубки Кам’яної могили є протоукраїнським письмом, а зважаючи на ознаку сонячної орієнтації кромлехів, досить імовірно простежується зв’язок цивілізації Кам’яної могили з гелонами-сонцепоклонниками, а відтак і неперервність інтелектуального зв’язку поколінь аж до наших днів;

– писанка тому і називається писанка, бо на ній писали (мальованки і крашанки з’явилися пізніше). Аналогічно вишивка спочатку була письмом (зразки дошумерського письма дуже схожі на штапівку – вишивку Вінницької області). Позаяк яєчна шкаралупа – досить нетривкий матеріал, і взірці письма, як і вишивки, з плином часу змінювалися, то до наших часів дійшло небагато зразків писанок з рунічними знаками, зміст яких вже забувся, збереглася лише традиція, і бабусі називали їх по-своєму: курячі лапки, кутасики, загогульки, блискавки та інші;

– дивовижно глибокий науковий зміст було закладено в обряд пошуку квітки папороті на свято Семиярила (Купайла) – літнього сонцестояння та інші ігри, мета яких з’єднати до пари хлопця та дівчину однієї групи крові. Сучасна психологія поки що не займалася вивченням цих обрядів. І даремно, бо якщо група крові матері інша, ніж група крові плоду, то всі 9 місяців організм матері виробляє антитіла, дитина народжується хворобливою (якщо взагалі народжується), і здоров’я матері значно погіршується. Отака народна педагогіка, хоча „диктатура пролетаріату” називала це забобонами. А в ці забобони вкладені глибокі наукові знання, яких інколи і сучасна наука не має. Або, наприклад, гімни сонцю, обов’язкове зустрічання сходу сонця. Сам текст ніс сугестологічний зміст (сугестологія – лікування словом), а ритмічність мелодії – це гімнастика дихання. Тексти цих гімнів, записані давно в Індії мовою санскриту, в результаті перекладу втратили сугестологічний вплив, а ритм співу втрачений взагалі (вправи з гімнастики дихання можна простежити в автентичному співі).

Якоюсь мірою в XVI ст. ці звичаї увібрало в себе українське православ’я. Але церковні реформи, особливо реформа Петра І 1721 р., коли церквою став керувати обер-прокурор, призначений царем, зміст обрядів остаточно змінили.

Ця надзвичайно глибока і об’ємна тема потребує великих досліджень. Але й ті уламки світогляду наших предків, які залишилися, є незаперечним свідченням інтелектуальної потужності праукраїнської цивілізації, образно кажучи, гелони-сонцепоклонники – тогочасна українська академія наук.

Незважаючи на ординські навали, на схоластичну школу, нав’язану українцям окупаційними ідеологіями (а тому і більш небезпечними – бо це духовна окупація), сонце українських знань засвітилося в другій половині XIX ст. працями світоча української науки Сергія Подолинського (1850-1891). Зміст його праць полягав у визначенні сонця основним енергетичним джерелом. Всі викопні енергетичні носії: нафта, кам’яне вугілля та інші – це акумульована енергія сонця. Отже, критерієм споживання (а також державного планування соціальних програм) має бути відношення енергії, закумульованої людською працею (наприклад, на необробленій землі виросла трава, рослини дією фотосинтезу акумулювали частину сонячної енергії, а якщо людина обробила грунт і виростила кукурудзу, то кількість акумульованої енергії стала значно більшою), до спожитої енергії. І якщо таке відношення більше одиниці, то це суспільство розвитку, якщо менше одиниці – це суспільство з’їдає своє майбутнє. Такий підхід в економічній науці стали називати фізичною економією. Але праці Сергія Подолинського в Україні були невідомі, і тільки в 2000 році їх надрукowано невеликим накладом в Київському національному економічному університеті. Економіка прибутку Адама Сміта не має такого природного контрольного критерію, тому в ній відсутній антикризовий показник. Таким чином, інтелектуальний зв’язок наших мислителів з інтелектуальною верствою сонцепоклонників є безперервним.

І, мабуть, слово „божевільний” – вільний від Бога (людина, яка втратила розум) прийшло до нас від тих часів – коли розум був Богом.

Джерела цих думок можна знайти в працях: Шульгин „Славянские руни”; словник Вацерада; Кнорре Турлесон „Скандинавська хроніка” (1244); етнографічні праці Володимира Шухевича – діда славнозвісного комбатанта УПА Романа Шухевича – ланцюжок українського інтелекту триває.

Марія ХИЛЕВИЧ

Далі буде

Початок у №№ 22,23,33–36,

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА СПРАВА

І ПОДІЇ ВЕРЕСНЯ 1939 РОКУ

Шістдесят шість років тому, 1 вересня 1939 р., розпочалася німецько-польська війна, яку радянські, а за ними, бездумно, і нинішні українські історики називають початком Другої світової війни. Але світ – це не тільки Європа.

Існує напрямок в зарубіжній історіографії, представники якого вважають початком Другої світової війни вторгнення Японії в Китай на початку 30-х років, а саму війну – рядом регіональних міждержавних і внутрідержавних воєнних зіткнень, які вилилися в загальносвітовий збройний конфлік на своєму заключному етапі.

Китайсько-японська і російсько-японська війни на Далекому Сході, італо-абіссінська війна в Африці, арабо-єврейське протистояння в Палестині, громадянська війна в Іспанії – ось неповний перелік складових світової бойні.

Для українців вона розпочалася в березні 1939 року з нападу угорських військ на Карпатську Україну і коштувала нам багатомільйонних жертв і незчисленних збитків.

У польсько-німецькій війні 1939 р. українські націоналісти стояли на боці німців. Це було закономірно, і цього не слід соромитися. Польща 1918-1939 рр. проводила щодо українського народу політику жорстокого гноблення, терору і геноциду, відмовляючи у праві на самовизначення й утворення української національної держави на етнічних землях. У 1919 р. Польща знищила Західно-Українську Народну Республіку, посягала і на Наддніпрянщину, намагаючись відновити Річ Посполиту в історичних, а не етнічних кордонах – від Балтійського до Чорного морів. Користуючись скрутним становищем уряду УНР, нав’язала йому нерівноправний Варшавський договір, а потім ганебно зрадила його і пішла у 1921 р. на сепаратний Ризький мир з комуністичною Росією, розшматувавши з нею живе тіло України навпіл.

У 1933 р., коли росіяни морили наддніпрянських українців голодом, поляки влаштували в Західній Україні „пацифікацію” (умиротворення), пройшовши її „з огнем і мечем” вздовж і впоперек, знущаючись з корінного населення та убиваючи кращих його представників. Тому навіть ті українці, яких силоміць мобілізували до польської армії, хотіли перемоги Німеччини. Тим більше, що німці обіцяли відновлення Західно-Української Народної Республіки. Про це йдеться у виданому в СРСР „Воєнному щоденнику” начальника Генерального штабу сухопутних військ Німеччини (1938-1942 рр.) генерала Ф. Гальдера (с. 108). Згідно з планами керівників українських націоналістів, ЗУНР мала стати плацдармом за відновлення Української Народної Республіки від Сяну до Дону з центром у Києві. Але ці плани були зірвані Росією, яка 17 вересня 1939 р. почала окупацію Червоною армією Західної України. Німецькі війська відійшли за Буг і Сян. Там українцям вдалося підготувати похідні групи, сформувати батальйони „Нахігаль” і „Роланд” для боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу. На жаль, повторити українсько-німецький союз 1918 р. не вдалося через несприятливі обставини. Поразка ж Німеччини у Другій світовій війні, кількадесятилітнє „промивання мізків” населення України комуністичною пропагандою спотворили уяву мільйонів людей про справжню суть подій осені 1939 року.

З українців силоміць зробили прихильників „союзників”: росіян і англо-саксів. Перші взяли участь у німецько-польській війні як спільники Гітлера з метою недопущення відновлення ЗУНР, а другі, оголосивши у 1939 році війну Німеччині „в ім’я свободи Польщі”, підло зрадили її у 1945 році, віддавши на поталу Сталіну і його комуністичній кліці.

Уряди Великобританії, США і Франції є співучасниками геноциду українців, який чинила Росія після повернення Червоної армії в Україну в 1943 р. Вони обманули народи Східної Європи, продали їх комуністичному інтернаціоналу. Тому українському політикуму слід позбутися накинутого нам ворогами фальшивого комплексу англоманії та русофільства.

Слід чітко усвідомити: у табір переможців Другої світової війни ми попали не як рівноправні партнери, а як воєнна здобич. Тому не маємо жодного морального чи матеріального боргу перед „об’єднаними націями”. Вони принесли нам на багнетах не свободу, а нові кайдани. Не виключено, що Захід знову здасть нас Росії, як це зробив у 1945 р. Підстав для такого твердження достатньо. Разом з Росією західні ліберальні демократи взяли участь у руйнуванні України після проголошення нею незалежності у 1991 р. Хто виламував нам руки, видираючи з них нашу ядерну зброю? У чиїх банках сховані і на кого працюють накрадені в Україні постколоніальною адміністрацією гроші? У чиє новітнє рабство попали мільйони наших земляків--заробітчан? Питань багато, а відповідь одна. І так буде доти, доки ми будемо підлаштовуватись під чужі правила чужої гри, шукати собі не союзників, а хазяїв, сподіватись лише на них, а не опиратися на власні сили.

„У політиці, – казав Черчілль – немає друзів, а лише національні інтереси”. Відповідно до цього, намагання українських політичних сил 30-40-х рр. використати потенціал Німеччини проти ворогів України був законним і вартим похвали, а не осуду.

Давно пора вирватися з полону чужинецьких оцінок подій осені 1939 р., ретельно їх проаналізувати й оцінити з погляду української національної справи, а не застарілої чужинецької пропаганди. У тому запорука успішної зовнішньої політики України на майбутнє.

Дмитро ГРИЦАЙ

БЕЗСМЕРТНА ЛЕГЕНДА

Нещодавно Київська міська організація Всеукраїнського товариства “Меморіал” на чолі з його головою Романом Круциком організувала для своїх членів та представників молодіжних організацій кількаденну екскурсію Івано-Франківщиною. Її метою було вшанувати пам’ять загиблих у національно-визвольній боротьбі у 1940-1950-х рр. та жертв фашистсько-більшовицького терору.

НЕСКОРЕНІ

Прикарпаття – край надзвичайно мальовничий. Тому не дивно, що іноземні загарбники здавна намагалися його підкорити. У постійній боротьбі за волю зростала національна свідомість мешканців краю. Найбільшого розмаху партизанський рух досягнув в 40-х рр. минулого століття під час німецької, а згодом – російської окупацій. В цей час на території Івано-Франківщини та в гірських районах Закарпатської, Львівської та Чернівецької областей діяли повстанці 4-ї військової округи “Говерла” УПА-Захід під командуванням “Грома”. Та якщо німці не прочісували ліси для боротьби з повстанцями, а рев їхніх машин та мотоциклів чутно було здалеку, то російські загарбники виявилися підступнішими. Органи НКВД намагалися підкупом, залякуванням завербувати цивільне населення та полонених бійців. Нерідко ця тактика виявлялася досить ефективною для енкаведистів, адже траплялися випадки, коли жінка під тортурами видавала криївку, де перебував її чоловік. Проте найефективнішим методом боротьби з українським Рухом Опору виявився метод перевдягання в повстанців. До села входить група енкаведистів у формі УПА, наперед знаючи, хто в селі найбільш вороже налаштований до радянської влади – таку людину починають звинувачувати у співпраці з москалями. Не розуміючи, що відбувається, селянин видає себе та своїх побратимів, після чого перевдягнені енкаведисти, одержавши потрібну інформацію, його вбивають. Жертвами банд псевдо-УПА ставали не лише місцеві мешканці, а й вчителі та партійні й комсомольські працівники, що прибули з Наддніпрянщини, Слобожанщини та інших теренів України. Нерідко добре навчених “упівців” засилали у відділи повстанців, де вони, увійшовши в довіру, ставали сотниками, після чого відправляли своїх підлеглих на злочинні акції. Така тактика давала можливість ворогам не лише здобувати цінну інформацію про місцеперебування відділів УПА, а й очорнити нашу національно-визвольну боротьбу, посіяти взаємну ворожнечу серед українців, зрештою, нацькувати на західні землі решту регіонів України.

Та незважаючи на це, повстанський рух, який після вбивства командира УПА Романа Шухевича у 1950 р. пішов на спад, не припинявся. Навіть після арешту останнього командира УПА Василя Кука (1954 р.), коли залишки армії УПА вже не мали єдиного керівництва. Ті, яким пощастило пробитися за кордон, у 1956 році брали участь у жорстоко придушеній радянським урядом Угорській революції. Окремі боївки УПА існували й після вбивства у 1959 р. провідника ОУН Степана Бандери. На жаль, реально вони вже нічим не могли допомогти своєму багатостраждальному народу, але переховуючись у важкодоступних лісах і горах, зберігали в своїх гарячих серцях безсмертну легенду воюючої поневоленої нації. Символічно, що останній повстанець Ілько Оберишин погодився вийти з лісу лише після проголошення Незалежності України.

ДЕМ’ЯНІВ ЛАЗ

Повалення іноземного гніту відкрило можливість для українського народу гідно вшанувати пам’ять жертв більшовицького терору. Ще в 1989 р. у Дем’яновому Лазі, що на околицях Івано-Франківська, було знайдено масове поховання жертв більшовицького терору. Тут знайшли останки 524 людей різного віку та статі. За сприяння товариства “Меморіал” їх у жовтні того ж року урочисто перепоховали у п’ятьох братських могилах. У 1997 р. за допомоги голови столичного “Меморіалу” Романа Круцика на території Дем’янового Лазу постав Меморіальний комплекс. Окрім Дем’янового Лазу, на території області вдалося знайти останки біля тисячі невинно закатованих, зокрема в таких містах, як Івано-Франківськ, Косів, Яремче, в селах: Войнилів, Єзупіль, Яблунів, Вигода, Ланчинь, Посіч, Солотвино, Кути та в інших. По всій області на місці перепоховання насипано братські могили, споруджено пам’ятники та обеліски.

НА БАТЬКІВЩИНІ СТЕПАНА БАНДЕРИ

Прикарпатці першими почали звільнятися від радянських стереотипів. Вони показали всій Україні, як треба шанувати своїх героїв в той час, коли ще панувала радянська бюрократична система. 14 жовтня 1990 р. в селі Старий Угринів біля хати, в якій народився Степан Бандера, було відкрито пам’ятник провіднику ОУН. Та незабаром його було зруйновано радянськими спецслужбами. Другий пам’ятник, що постав 30 червня 1991 року, через місяць злетів у повітря. Однак прикарпатці були наполегливими і незабаром постав третій пам’ятник Бандері. Невдовзі поблизу нього було збудовано триповерховий музей Провідника, багатий на фотографічні та речові експонати, які стосуються не лише Степана Бандери, а й ОУН-УПА загалом. У музеї також представлено експозицію “Меморіалу”. Є навіть кімната Помаранчевої революції. Кожен відвідувач музею може придбати на згадку футболку чи чашку із зображенням Бандери. Музей Степана Бандери є філією Прикарпатського університету ім. О. Стефаника. Висококваліфіковані студенти-екскурсоводи повідомляють відвідувачам багато цікавих подробиць з життя Степана Бандери. Зокрема про те, як під час суду над 12-ма членами ОУН, звинувачуваними польською поліцією у вбивстві міністра внутрішніх справ Польщі Б. Перацького, Бандера відмовився говорити польською мовою, хоч добре її знав. Молоді націоналісти трималися на суді навдивовижу гідно. Коли їх вводили в залу суду, вони вигукували “Слава Україні!”. Останнім ввели Степана Бандеру. Українці, що перебували у залі суду, на знак шани встали. Поляки, не зрозумівши, чому українці встають, теж повставали. Судді, побачивши, що всі стоять, за інерцією й собі встали. Таким чином поляки, самі цього не відаючи, віддали шану Бандері.

МУЗЕЙ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

У 1997 році в Івано-Франківську відкрили Музей визвольних змагань Прикарпатського краю. Експозиція музею включає в себе добу Київської Русі, Галицько-Волинського князівства, Великого Князівства Литовського. Тут представлена національно-визвольна війна під проводом Богдана Хмельницького. Активну участь в ній брали прикарпатці. Семен Височан зумів згуртувати навколо себе близько 15 тисяч чоловік. У взаємодії з армією Хмельницького, Височан неодноразово розбивав загони польських поневолювачів. Певну увагу в музеї приділено й ватажку опришків Олексі Довбушу. Проте найбільше експонатів присвячено XX ст. У музеї детально висвітлено історію Легіону Українських Січових Стрільців, ЗУНР, УНР, УГА, УВО, ОУН та УПА, злочинну пацифікацію (умиротворення) польськими каральними органами українського населення, криваві злочини сталінської та гітлерівської систем. Подібні музеї існують і в районах. Зокрема в Косові нам надали можливість одягнути повстанську форму та, взявши до рук гвинтівку, на мить відчути себе воїнами УПА.

Екскурсія Івано-Франківщиною навіяла радісні і водночас сумні думки. На жаль, в моєму рідному Києві ще дуже багато вулиць носять імена наших катів. Вони (кати) ще позирають на нас лихими очима з численних монументів. Поруч цих привидів тоталітаризму, на жаль, ми не маємо пам’ятників тим, які поклали своє життя у трагічній національно-визвольній війні минулого століття.

Дмитро ЩЕРБИНА

На світлині: 1 січня 2005 р. члени КУН поклали вінки і квіти до пам’ятника Степанові Бандері в Старому Угринові

Календар українського націоналіста

15 вересня 1804 р. – народився М. О. Максимович, перший ректор Київського державного університету.
16 вересня 2000 р. – викрадено журналіста Гію Гонгадзе.
17 вересня 1939 р. – СРСР окупував західні землі України на підставі договору з Німеччиною.
17 вересня 1989 р. – у Чернівцях розпочався перший фестиваль української пісні "Червона Рута".
16–18 вересня 1924 р. – відбулося Татарбунарське повстання проти румунської окупації Бессарабії.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

В.О. головного редактора Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970 видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 45-09-60
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0535) 55-46-50
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Ілля Богданюк	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81